

14) Første behandling af lovforslag nr. L 17:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af benzin.

Af ministeren for skatter og afgifter (Foi-ghel).

(Fremsat 7/10 86).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 15–18 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

15) Første behandling af lovforslag nr. L 18:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af visse olieprodukter.

Af ministeren for skatter og afgifter (Foi-ghel).

(Fremsat 7/10 86).

16) Første behandling af lovforslag nr. L 19:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af elektricitet.

Af ministeren for skatter og afgifter (Foi-ghel).

(Fremsat 7/10 86).

17) Første behandling af lovforslag nr. L 20:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af gas.

Af ministeren for skatter og afgifter (Foi-ghel).

(Fremsat 7/10 86).

18) Første behandling af lovforslag nr. L 21:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af stenkul, brunkul og koks m.v.

Af ministeren for skatter og afgifter (Foi-ghel).

(Fremsat 7/10 86).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Hans Hækkerup (S):

Vi er i Socialdemokratiet tilhængere af, at der i en situation med faldende energipriser, målt i danske kroner, sker en forhøjelse af energifgifterne, sådan at tilskyndelsen til at foretage energibesparende investeringer fastholdes.

De lovforslag, som regeringen har fremsat om en forhøjelse af energifgifterne, indebæ-

rer i hvert fald i teorien en fiksering af niveauet i marts 1985, og det er faktisk det tidspunkt i danmarkshistorien, hvor energipriserne var de højeste nogen sinde. Man kan spekulere over, hvorfor det netop er det niveau, regeringen har valgt at fiksere til, men det er det altså.

Vi synes, det ville være fornuftigt at fastsætte energifgifterne ud fra energipolitiske målsætninger, og ved en gennemlæsning af det, regeringen har fremlagt her, kan vi konstatere, at det mener regeringen i hvert fald ikke. Det er selvfølgelig også klart. Sandheden er, at regeringen har et andet formål med sine afgifter, nemlig at skaffe et provenu til statskassen. Afgiftsforhøjelserne er en del af en samlet økonomisk politik, der har medført en skævere fordeling af indkomster og formuer i dette land de sidste år.

Regeringen har også – og det synes vi er meget væsentligt – gennem sin nedskæringspolitik begrænset befolkningens muligheder for at spare på energiregningen. Nedskæringen af bloktilskuddene til kommunerne har forringet mulighederne for at udbygge den kollektive trafik. De 300.000 familier, der bor i privat udlejningsbyggeri, kommer til at bære den fulde afgiftsforhøjelse, fordi regeringen fjernede isoleringstilskuddet fra den 1. januar 1985.

Det byggestop, regeringen har gennemført som en del af denne såkaldte kartoffelkur, omfatter også de kommunale investeringer i energi. Den renteaftgift, som regeringen nu har lagt op til, vil i mange tilfælde ramme lån, der er optaget til vedvarende energianlæg.

Det virker også skævt på os. Tager man f.eks. en landmand, der har optaget lån i ejendommen til at finansiere en vindmølle, vil han normalt slippe for at skulle betale afgift, mens en lang række andre mennesker, der har investeret i vindmøller for at få energi til eget forbrug, kommer til at betale afgiften. Det er fuldstændig tilfældigt, hvem der kommer til at betale, og hvem der ikke kommer til at betale.

I det hele taget har vi de sidste mange år forsøgt at få sat penge af på finansloven til vedvarende energi, men hver gang har regeringen og dens radikale støtteparti stemt imod vores forslag om at give flere penge til vedvarende energi.

[Hans Hækkerup]

Da vi sidst diskuterede energiafgiften, påpegede vi, at benzinprisen ville blive den højeste nogen sinde i danmarkshistorien, og jeg kan sige til skatteministeren, at det kom til at holde stik. Den 1. marts 1985 – det er det niveau, regeringen fikserer tilbage til – var prisen for 1 l 98 oktan benzin 6 kr. 20 øre, i dag er prisen 6 kr. 77 øre. Hvis man så fulgte regeringens egen logik, er situationen den, at der faktisk mangler et forslag i denne pakke, nemlig et forslag om at nedsætte afgiften på den almindelige benzin. Jeg kan ikke lade være med at spørge skatteministeren: hvor er logikken henne?

Jeg vil også godt sige, at på trods af den stigning, man altså har kunnet se i benzinafgiften – og det forudsagde vi under debatten i marts måned – så er fradraget for kørsel mellem hjem og arbejde ikke blevet reguleret. Det blev fastsat for 1986 under forudsætning af faldende energipriser. Vi rejste spørgsmålet i december, vi rejste det i marts; alligevel er der ikke sket noget. Jeg spørger bare: hvor er regeringen henne? Jeg kan spørge endnu mere direkte: hvor er CD, bilejernes eget parti, henne? Hvor er fru Bente Juncker, hvor er hr. Erhard Jakobsen? Man skulle faktisk tro, vi havde haft valg.

Sidst vi diskuterede benzinpriserne, sagde fru Bente Juncker, at hun havde fået en garanti, og vi sagde dengang, at sandheden er, at CD ikke har fået garanti for noget som helst. Det kunne de ikke se dengang, men i dag kan selv det mindste barn se, at CD ikke har noget på.

Jeg vil også godt nævne, at regeringen nøjagtigt som ved tidligere afgiftspakker ikke har stillet forslag om sociale kompensationer. Det er et fremmedord, den sjældent bruger i det hele taget.

Men så har vi jo i aviserne kunnet læse, at der er sociale kompensationer på vej. Det skulle oven i købet være i en størrelsesorden af 200–300 mill. kr., og jeg har oven i købet forstået, at det var takket være Kristeligt Folkepartis utrættelige indsats.

Vi synes, det er godt, at de Kristelige nu er kommet til fornuft. Vi krævede jo sociale kompensationer allerede ved de tidligere afgiftsbuketter, men o.k., bedre sent end aldrig. Jeg kan godt sige til Kristeligt Folkeparti, at det kan regne med vores støtte til kravet om sociale kompensationer.

Derimod er det svært for mig at forstå de andre regeringspartiers holdning til sociale kompensationer. De tidligere gange, hvor vi har diskuteret energiafgifter, har regeringspartierne jo hævdet, at der ikke var behov for sociale kompensationer, fordi energipriserne ikke blev højere end i marts 1985. Men det har jo vist sig, at det ikke holder for benzinen vedkommende. Det holder ikke for en række af de andre energiformers vedkommende, og det holder ikke selv i den beregning, vi har fået fra skatteministeren. For energiprodukter som helhed ligger man som gennemsnit over marts 1985-niveauet. Vi mener, at det logiske ud fra regeringens egen opfattelse havde været at stille et forslag om, at benzinafgiften skulle nedsættes, og vil man ikke gøre det, måtte logikken i hvert fald tilsige, at der blev ydet sociale kompensationer.

Jeg synes ærlig talt, det må være pinligt for de få repræsentanter for regeringspartierne, der er til stede, at opleve det her. Det er mig også fuldstændig uforståeligt, at regeringens sociale samvittighed – ja, det er Det Radikale Venstre, jeg mener – ikke for længst har krævet sociale kompensationer, men nu er det altså øjensynlig Kristeligt Folkeparti, der har overtaget de Radikales rolle som den sociale samvittighed, og det skal de ærlig talt have ros for.

Så har jeg også et par bemærkninger om den blyfri benzin. Her ligger jo et forslag fra regeringen om en nedsættelse af afgiften, men der er tale om en nedsættelse på 7 øre – 7 øre! Her er man virkelig gået radikalt til værks.

I december 1985 mente de Radikale, at forskellen mellem afgiften på blyholdig og blyfri benzin skulle være 75 øre; i marts mente de, at den skulle være 25 øre. Det betød selvfølgelig også – og det viser de tal, vi har fået fra skatteministeren – at salget af blyfri benzin faldt, efter at man havde gennemført martspakken.

Nu kommer regeringen så med et forslag om, at forskellen skal være 32 øre. Jamen tror man virkelig, det er nok, og mener den radikale ordfører det? Vi mener i Socialdemokratiet, at vi skal tilbage til en forskel på 75 øre, så vi kan få blyfri og blylet benzin til at slå igennem – der er allerede tabt næsten et år – så vi kan undgå hjerneskader hos vore børn af den grund.

[Hans Hækkerup]

Så er der afgiften på olieprodukter. Her har vi glædet os over, at petroleum, der afsættes i dunke, ikke skal stige, og den argumentation, der anføres, svarer ganske til, hvad Socialdemokratiet sagde ved behandlingen af påskepakken. Det, der undrer mig, er så bare, at man afviste vores argumentation dengang.

Da vi diskuterede energifgifter, ophævede regeringen princippet om, at vindmøller og andre vedvarende energianlæg fik refunderet elafgiften. Det var vi i Socialdemokratiet imod. Nu foreslår regeringen såvel elafgiften som refusionsbeløbet sat op med 3 øre. Det opfatter vi faktisk som en indrømmelse af, at man tog fejl i marts, men hvorfor så ikke gøre det helt godt og afskaffe forskellen på de sidste 5 øre? Det ville også betyde, at vi kunne afvikle tilskudsordningen til vindmøller.

Vi så også gerne, at den særlige rabatsats, som gives til folk med et specielt stort elektricitetsforbrug, blev afskaffet. Faktisk er udbredelsen af elvarme et problem i de dele af landet, hvor vi i særlig grad burde satse på vedvarende energi og indenlandske ressourcer. Regeringen har jo ikke villet stemme for vores forslag om et stop for elvarme i disse områder. Tværtimod undergraver man varmeplanlægningen gennem denne særlige rabatordning.

Alt i alt finder vi, at ud fra en energipolitisk vurdering trækker denne del af kartoffelkuren i den forkerte retning.

Da regeringen tiltrådte, serverede man pærevælling for den danske befolkning. Nu er der kun gamle kartofler tilbage. Skatte- og afgiftsministeren har forsøgt sig som chefkok, men ærlig talt, kartoflerne er udkogte, de er lidet velsmagende, og serveringen er uappetitlig. Nul kokkehuer, hr. skatteminister.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil bare sige til hr. Hans Hækkerup, som efterlyste CDs tilstedeværelse her i salen, at efter hr. Hans Hækkerups tale er det aldeles overflødigt.

Annelise Gotfredsen (KF):

Ifølge aftale med regeringen og Det Radikale Venstre – åbenbart til hr. Hans Hække-

rup's store fortrydelse – skal energifgifterne nu i henhold til påskeaftalen forhøjes under hensyn til energiprisen pr. 1. oktober 1986. Hermed vil den frigjorte købekraft som følge af energiprisfaldet i danske kroner bortfalde.

Formålet med aftalen er naturligvis de forbrugsbegrænsende effekter, og selv om disse afgiftsforhøjelser ikke er led i kartoffelkuren, så opfylder de samme formål. Men herudover tilgodeses de energipolitiske mål. Jeg kan ikke se andet, selv om hr. Hans Hækkerup prøver på at bortforklare dette.

Vi får afgiftsforhøjelserne, som kun går ud på at neutralisere prisfald i energisektoren. De opfordrer til fortsat sparsommelig adfærd i energiforbruget, det er ikke formålet at skaffe penge i statskassen. Det gik meget af diskussionen under gårdsdagens debat på, og hvis hr. Hans Hækkerup havde været til stede og havde hørt efter, ville han da også have forstået, at dette også gælder for de øvrige led i pakken.

For øvrigt er det ikke pinligt, men det er lidt af en julegave midt i en afgiftspakke at kunne fremsætte forslag om en direkte nedsættelse af afgifter, hvilket gælder blyfri benzin, der foreslås nedsat med 7 øre. Det betyder noget for mig, og det betyder noget for mange andre med en nedsættelse, også på 7 øre. Jeg ved godt, at hr. Hans Hækkerup og måske andre socialdemokrater ikke regner med 7 øre, men det er der altså mange af de borgerlige partier, der mener er af overordentlig stor betydning. Mange gange 7 øre kan blive til adskillige penge. Det er til glæde for brugerne af denne benzintype – og til glæde for alle, og for øvrigt også til gavn for det miljøhensyn, der tages, når de anvender denne mindre forurenende benzin. Det er da også rart at kunne fastslå, at al anden benzin slet ikke i denne omgang får nogen afgiftsforhøjelse.

Det er også værd at nævne, naturligvis da, at afgiften på petroleum på dunke er fritaget for regulering. Der er således ved disse afgiftsforhøjelser taget sociale hensyn.

Jeg er helt enig i de hensigter, som ligger i disse afgiftsreguleringer, og jeg kan på Det Konservative Folkepartis vegne anbefale lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Hans Hækkerup (S):

[Hans Hækkerup]

Jeg lyttede med megen interesse til fru Annelise Gotfredsens indlæg, men der var én ting, jeg ikke forstod, og det var, hvordan det kunne være, at energifgifterne ikke var en del af kartoffelkuren. Det overraskede mig meget. Jeg havde troet, at det var noget, regeringen lagde vægt på at få gennemført samtidig med alle de andre mærkelige kartofler, der var i kuren.

Så var der også i fru Annelise Gotfredsens indlæg en bemærkning om de 7 øre. Jeg er da enig i, at 7 øre også er penge, det er faktisk næsten en halvering i forhold til de 13 øre, Storm P. talte om.

(Kort bemærkning).

Annelise Gotfredsen (KF):

Jamen alt, hvad regeringen foretager sig, er naturligvis gennemtænkt og nøje afpasset til hinanden, men afgiftspakken er jo et led i en tidligere aftalt afgiftsregulering og derfor ikke et led i kartoffelkuren. Kartoffelkuren er naturligvis fyldt med C-vitaminer, og det rammer også disse afgifter.

(Kort bemærkning).

Hans Hækkerup (S):

Vi havde nu foretrukket, at der havde været flere vitaminer end bare C-vitaminer i kartoffelkuren. Faktisk er det sådan, at vi her i Folketinget har fået udleveret et småtryk, som hedder »Kartoffelkuren«, og af en eller anden grund har man altså fra Finansministeriets side medtaget energifgifterne i dette småtryk, men jeg forstår, at det skyldes en fejl fra Finansministeriets side.

(Kort bemærkning).

Annelise Gotfredsen (KF):

Vi holder af mange vitaminer, også A-vitaminer, og de findes i rigt omfang i de opspæringsforslag, vi har i kartoffelkuren, som vi da naturligvis håber at Socialdemokratiet kan stemme for.

Skrumsager Skau (V):

Som det allerede er nævnt, er denne pakke af afgiftsforhøjelser på energiområdet en justering af den aftale, som blev lavet i april måned, og hvor vi var igennem den første omgang i maj måned 1986, således at vi fører energipriserne tilbage, så godt som vi kan, til

niveaue, som vi havde i 1985. Det skyldes jo to ting, nemlig betalingsbalancehensyn og hensyn til vores energiforbrug, som vi gerne ville have begrænset så meget som muligt. Det, man foretager her, er en justering, som er afhængig af prisudviklingen for energi, olie og kul osv., den prisudvikling, der har været på verdensmarkedet. Hvis energipriserne på verdensmarkedet falder, så stiger afgiften, og hvis energipriserne på verdensmarkedet stiger, så sker det omvendte.

I den pakke, vi nu ser, tager man ud over det 3 væsentlige hensyn, miljøhensyn, sociale hensyn og også hensyn til vedvarende energi. Miljøhensynet ved at nedsætte afgiften for blyfri benzin med de 7 øre, som allerede har været omtalt, sociale hensyn tager man ved at have en endnu lavere afgift på petroleum i dunke, og vedvarende energi, ja, dér tager man hensyn ved, at man giver et ekstra tilskud eller forhøjer tilskuddene til el produceret af vind, vand eller biogas med 15 pct.

Venstre kan støtte det foreliggende forslag.

Thoft (SF):

Da jeg forleden dag havde spørgsmål til ministrene, så jeg, at de allerfleste medlemmer af den konservative folketingsgruppe var til stede i salen, og næste dag kunne jeg læse, at det var en ny politik hos de Konservative. Jeg ser i dag gabende tomhed, men nu har de Konservative jo også slået den medieprut.

Vi er ved at være til ende med kartoffelpakken, og jeg er sikker på, at den er kommet til at hedde sådan, fordi den især rammer folk, der kun har råd til at købe kartofler, og det er efter SFs opfattelse ikke dem, der burde rammes.

Vi har undervejs i denne debat fået gjort det klart, at regeringens forslag er dårlige for så vidt angår de forslag, der egentlig kunne have en fornuftig retning, f.eks. lystbådeafgiften, som jeg i øvrigt har forstået slet ikke hører til pakken. En anden ting er stempelafgiften, hvor sondringen mellem privat og erhvervs-mæssig tinglyst gæld er yderst kompliceret, og så er der renteaftgiften, som er hullet som en svejtserost, sådan som hr. Rahbæk Møller har forsøgt at gennemgå. Jeg bemærkede ganske vist, at hr. Collet ikke ganske forstod teksten, og jeg kunne høre, at skatteministeren talte med uld i munden, men det ændrer ikke den kendsgerning, at renteaftgif-

[Thoft]

ten blev dokumenteret som værende hullet som en si.

Så kommer vi til uddannelses- og boligopsparingen, hvor skattefiduserne genindføres. De gode dele af skattereformen, som blev vedtaget sidste år, og som også SF stemte for, var jo netop, at de skattebegunstigede opsparingsordninger blev fjernet.

Jeg har iagttaget debatten imellem Socialdemokratiet og regeringen om, hvorvidt skatteforliget var løsgjort eller sprængt, eller hvad det nu var. Hertil vil jeg sige, at hvis jeg havde været med i et forlig, som skulle fremme opsparing, som skulle fjerne fradragsfiduser, og som skulle fjerne det udtryk, at enhver idiot altså kunne købe sig til de fradrag, som han måtte ønske, og jeg så oplevede, at forligspartnerne, før skattereformen var trådt i kraft, trådte afgørende dele af komplekset under fode, så ville jeg altså også føle mig snydt. Udtrykket »enhver idiot« skal jeg for en ordens skyld notere ikke er møntet på nogen her i salen tilstedeværende.

Men det var egentlig energiafgifterne, som jeg skulle behandle. SF er en varm tilhænger af energiafgifterne, som sikrer, at vi sparer på de kostbare ressourcer, og sådanne afgifter gør vedvarende energikilder mere rentable og opmuntrer til besparelser, isolering osv. Vi støtter altså ud fra miljøhensyn afgifterne, herunder også den lille nedsættelse af afgiften på den blyfri benzin.

Men hvis regeringens begrundelse havde været at spare energi og ressourcer – men det er ikke regeringens begrundelse – så havde man selvfølgelig sørget for sociale kompensationer, men dem har jeg ikke kunnet finde skyggen af. Lejerne f.eks. i det almennyttige byggeri har i forvejen fået meget, meget, meget store huslejeforhøjelser. I foråret 1986 ramte Folketingets energiafgifter hårdt, og fra januar 1987 rammes lejerne også af store stigninger i ejendomsskatterne, fordi et borgerligt flertal i ligningsrådet har fastlagt rent politisk, at grundværdierne under lejeboliger skal være de dyreste grunde her i landet, dyre, som var de udstyret med udsigt over Øresund.

I Gjellerupbebyggelsen derhjemme i Århus har lejerne fået varslet forhøjelser på 50 kr. pr. m² i nogle af byggeriets boligblokke, pr. år ganske vist. De har ingen som helst mulighed for at betale mere, og over 50 pct. af

lejerne har allerede ramt det maksimumloft, der er for boligstøtte. Altså uden sociale kompensationer er energiafgifter en udmærket, men en asocial idé, og den hopper SF derfor ikke på.

Man har argumenteret for, at priserne ikke stiger, fordi energipriserne er faldet og afgifterne blot udfylder faldet, men det er usandt. Afgifterne strammer yderligere op, om end det ikke er så meget, men det har hr. Hans Hækkerup netop dokumenteret. Samtidig bruger man et basisbeløb som sammenligningsgrundlag, der stammer fra den dag inden for de sidste tusind år, hvor energipriserne netop var højest. Jeg skal ikke udbygge argumentationen, hr. Hans Hækkerup gjorde det udmærket omkring blyfri benzin, og det kan SF helt støtte.

Som det nok er gået op for ministeren, så kan SFs begejstring for regeringens oplæg både på energiområdet og for pakken som helhed ligge på et meget, meget lille sted.

Der er lyspunkter, det erkender jeg, det har vi også gjort undervejs i debatten, men lyspunkterne er bureaukratiske, de skaber ny spekulation, de genskaber skattefiduserne, de er med til at udhule arveafgiften, de er med til at udhule skatten af renteindtægter osv. SF har fremlagt et alternativ; det kan godt gøres anderledes.

Vores forslag – og det er den pakke, som vi desværre ikke er kommet til at behandle her i dag, men den kommer vi jo til at behandle på mandag eller tirsdag i næste uge – omfatter en begrænsning af adgangen til tinglysning af gæld i ejendomme til bolig- og fritidsformål, og så undtager vi tinglysning, når man køber ejendom, for ikke at gøre det sværere for unge.

Vores pakke omfatter en formuestigningsafgift, som rammer alle skatteydere med en formuestigning på mere end 250.000 kr. i tidsrummet 1982 til ultimo 1985. Det er med vilje, vi ikke har taget den seneste ejendomsvurdering med, for vi har ikke noget ønske om at ramme specielt dem, der har haft store værdistigninger i form af almindelig bolig. Vi har en særlig interesse i at ramme dem, der har tjent voldsomt på aktie- og obligationskursernes stigning, og det er også dem, der vil blive ramt af SFs forslag. Vi har stillet forslag om, at der skal gennemføres en begrænsning af muligheden for at afskrive på særlig dyre firmabiler, en grænse, som vi har

[Thoft]

foreslået sat til 150.000 kr. Vi foreslår en effektivisering af formueskatten gennem ophævelse af en række af de særlige nedslag, der findes i formueopgørelsen for erhvervsaktiver, og vi har foreslået, at indbo, smykker, Krugerrands, malerier og andre samlinger også bliver formueskattepligtigt. Endelig har vi foreslået indførelse af en stempelafgift på handel med obligationer og en forhøjelse af stempelafgiften for handel med aktier. Og man kan sige, hvad man vil om industriministerens forslag om begrænsning af margin-spekulanter, men der er mere valutabesparelse i SFs forslag, end der er i industriministerens, for industriministerens skal opgøres til 0 kr.

Som et yderligere punkt har vi foreslået indførelse af en særskat på personer, som i 1985 havde en indtægt på mindst 400.000 kr. – bruttoindtægt. Og til sidst har vi foreslået, at vi, når vi virkelig mener noget alvorligt med hensyn til vores betalingsbalance, da som et minimum udskyder anskaffelsen af store valutakrævende våbenindkøb. Vi kunne passende starte med at udskyde anskaffelsen af de Stingermissiler, som man er i gang med at købe. Med disse 7 forslag har SF vist, at det er muligt at opnå samme eller bedre resultat på valutabalancen end det, som sker gennem regeringens forslag. Regeringen har målbevidst valgt at lade mellem- og lavindkomsterne betale deres afgørende del af gildet. Jeg siger ikke, at de rige fuldstændig friholdes, men det er mellem- og lavindkomsterne, som kommer til at betale deres afgørende del af gildet. Det er et politisk valg, og det kan man være enig i eller uenig i. SF er uenig, men det går jo meget fint hånd i hånd med den kendsgerning, at regeringspartierne i går – i øvrigt sammen med de Radikale, hvad jeg ikke helt forstår – stemte imod SFs dagsorden om, at det burde være den bedst aflagte fjerdedel af befolkningen, dem, der har haft mulighed for et overforbrug, som også var med til at betale. Det er ikke tilfældet i regeringspakken, og vi siger velbekomne.

Lone Dybkjær (RV):

Ja, til hr. Thoft vil jeg bare sige at det sene tidspunkt taget i betragtning vil jeg ikke starte forfra på debatten i går og dagsordensdebatten specielt. Det må hr. Thoft tilgive mig.

Så har jeg forstået på hr. Hans Hækkerup, at han ikke har forstået mine bemærkninger om, at det var unødvendigt, at CD var til stede her i salen, når Socialdemokratiet var til stede. Det vil jeg gerne uddybe.

Det går meget specielt på hr. Hans Hækkerups ordførertale omkring energifgifterne, som vi jo har til behandling, hvor hr. Hans Hækkerup gav udtryk for en enorm forargelse over benzinprisernes højde, og at man jo burde nedsætte afgifterne for den almindelige benzin. Det var det, der affødte min bemærkning om, at så behøvede Centrum-Demokraterne jo unægtelig ikke være til stede, når Socialdemokratiet på den fantastisk fine måde fremhævede netop Centrum-Demokraternes synspunkter.

Der har været nogen diskussion omkring de sociale kompensationer, det har hr. Hans Hækkerup også bragt frem, og siden det er så vigtigt et spørgsmål, vil jeg godt tage et par ting frem fra debatten i går. Hr. Erik B. Smith spørger nemlig om Kristeligt Folkepartis holdning i forbindelse med energifgifterne, hvor hr. Erik B. Smith havde læst, at Kristeligt Folkeparti havde fået tilsagn om sociale kompensationer på 200–300 mill. kr. til pensionister osv. og bad en repræsentant – det blev hr. Steffensen – om at komme op og bekræfte dette. Hr. Steffensen bekræftede det i går, og jeg står her med et uddrag af talen:

»Jeg bekræfter over for hr. Erik B. Smith, at man i regeringen har været enige om, at det problem skulle løses. Aftalen var, at det skulle løses sammen med ressortministeren, her socialministeren, og det er det, der er ved at ske.«

Så må vi sige, at vi i Det Radikale Venstre tror, at så er den sag naturligvis klar. Vi forventer selvfølgelig, at den står til troende. Det er jo trods alt Kristeligt Folkeparti, der er tale om her, og vi har ikke nogen grund til at tro, at de ikke overholder de 10 bud.

Dernæst vil jeg sige, at når hr. Hans Hækkerup netop taler om sociale kompensationer i forbindelse med benzinafgifterne, så må jeg indrømme, vi bliver lidt betænkelige, fordi vi havde måske ikke helt forestillet os, at de sociale kompensationer skulle komme omkring benzinafgifterne i form af, at benzinafgifterne skulle nedsættes. Vi havde sådan nærmest en forestilling om, at hvis man skulle gå ind på transportsystemet, skulle det være vedrørende den kollektive trafik, men jeg

[Lone Dybkjær]

har altså med interesse noteret mig hr. Hans Hækkerups holdning til denne sag, hvori han siger, at de sociale kompensationer måtte jo så gå til benzinen, og dér må vi altså beklage, vi ikke er fuldstændig enige med Socialdemokratiet.

Hr. Hans Hækkerup går derefter videre og taler om den blyfri benzin og spørger, om vi virkelig tror, at 32 øre er en tilstrækkelig afgiftsforskel svarende til godt 35, 36, 37 øre på udsalgsprisen, og så må vi sige: ja, det tror vi.

Vi ved det naturligvis ikke. Vi tror, at det her vil være et incitament; frem for alt tror vi, at det, der bliver afgørende, er, at nu kommer den blylette benzin på markedet, fordi det er det, der virkelig vil give det store salg af blyfri benzin. I den sammenhæng bliver jeg nødt til at sige til hr. Hans Hækkerup, at man ikke har tabt et år. Det er jo den blylette benzin, der vil give det store salg, og den blylette benzin har af praktiske grunde — men jeg er godt klar over, at sådan noget ikke generer hr. Hans Hækkerup — ikke kunnet komme på markedet før nu, fordi det kræver lidt omlægninger og den slags tekniske ting. Derfor mener vi faktisk ikke, vi har tabt et år.

Jeg vil også godt sige til hr. Hans Hækkerup, at hvis det viser sig, at denne afgift ikke er tilstrækkelig, så må vi jo kigge på den igen. Jeg tror faktisk, at det vil være et incitament, og så tror jeg i øvrigt, at det er ret afgørende, at vi også får sat en oplysningskampagne i gang om, hvilke biler der faktisk kan køre på blylet eller blyfri benzin uden at ødelægge motorerne, for jeg tror, at det ville fjerne en barriere for brugen af den blyfri eller blylette benzin.

Hr. Hans Hækkerup var derefter inde på spørgsmålet om vindmøller og de 3 øre, og det kunne hr. Hans Hækkerup selvfølgelig ikke sådan direkte gå imod. Men han sagde, at han gerne så disse afgifter helt fuldstændigt afskaffet, og så ville det ikke være nødvendigt med det 15 pct.s tilskud til vindmøllerne mere.

Jeg synes, vi skal bede skatteministeren og energiministeren om at give os et notat om, hvad de faktiske omkostninger i forbindelse med det vil være, og hvordan vindmølleindtjeningen vil være med 15 pct.s tilskud og uden 15 pct.s tilskud og henholdsvis de 23 øre og noget mere. Det synes jeg er vigtigt at

få belyst, og det må vi relativt hurtigt kunne få.

Det er klart, at Socialdemokratiet altid stiller forslag om øgede bevillinger, og det er vi såmænd så vant til fra vores lange samarbejde med Socialdemokratiet i opposition. Så hvis vi siger 200 mill. kr., så vil Socialdemokratiet sige 300 millioner, og hvis vi siger 500 millioner, vil det sige 600, og deri er der ikke noget nyt. Det gælder naturligvis også vedvarende energi, at det indimellem kan være vanskeligt at udnytte bevillingerne. Det anfægter jo ikke Socialdemokratiet, for hvis man kan lave en eller anden form for politisk markering på den vis, skal man naturligvis gøre det.

Så vil jeg i øvrigt sige, at vi naturligvis går ind for de forslag, der ligger her, men naturligvis vil vi godt lige kigge på spørgsmålet om vindmøller, og vi afventer i spænding spørgsmålet om de sociale kompensationer.

(Kort bemærkning).

Hans Hækkerup (S):

Jeg lyttede først til fru Lone Dybkjærs bemærkninger om mine betragtninger om benzinprisernes højde, og det forekom mig nærmest, at fru Lone Dybkjær måtte have siddet på ørerne.

Det, jeg sagde, var, at hvis man anvendte regeringens logik, så ville det være logisk at nedsætte benzinafgiften. Jeg er valgt i et landområde, og dér er det faktisk et problem for de mennesker, der hver dag tager deres bil til arbejdet, at de betaler en høj afgift, og at de kan ikke få det fradrag. Vi har gang på gang rejst den sag, og det var en rimelig måde at kompensere over for de mennesker på.

Men i øvrigt mener jeg, at der i det hele taget er behov for sociale kompensationer, og jeg forstod nu, at den radikale ordfører mener, at den sag er klar. Jeg vil også meget gerne stole på, at Kristeligt Folkeparti bærer det her hjem, men hvis Kristeligt Folkeparti nu skulle svigte i den afgørende fase, kan vi så regne med, at Det Radikale Venstre vil være med til at fastholde regeringen på, at der skal være sociale kompensationer?

Med hensyn til den blyfri benzin vil jeg godt understrege, at vi ikke mener, 32 øre er nok. Det er selvfølgelig altid et vurderings-spørgsmål. Det Radikale Venstre sagde såmænd i marts måned, at man var fuldstæn-

[Hans Hækkerup]

dig sikker på, at 25 øre var nok. Nu er de Radikale altså fuldstændig sikre på, at 32 øre er nok. Vi så et stigende forbrug af blyfri benzin op til marts måned. Da Det Radikale Venstre så sammen med regeringen gennemførte de 25 øres forskel, faldt forbruget af blyfri benzin, og jeg kan sige, at andre radikale i hvert fald er meget bekymrede over, at der faktisk er børn, der får hjerneskrader, fordi vi ikke har fået fremmet den blyfri benzin. Men jeg opfatter det som et tilsagn om, at hvis salget af blyfri og blyet benzin ikke stiger hurtigt, så vil Det Radikale Venstre være med til at kigge på det igen.

Med hensyn til vindmøllerne er jeg meget glad for det tilsagn, fru Lone Dybkjær kom med om, at vi skal se på det i udvalget. Jeg synes, det vil være nyttigt at få de beregninger.

Endelig vil jeg gerne sige, at Socialdemokratiet ikke, fordi man forhøjede beløbet, har sat det beløb, vi ønskede afsat til vedvarende energi, op. Vi har hvert år stillet forslag om 200 mill. kr., og jeg håber da, at vi en dag kommer så langt, at også regeringen og Det Radikale Venstre kan stemme for det forslag.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Jeg vil fortsætte dér, hvor hr. Hans Hækkerup slap. Jeg lyttede nemlig til fru Lone Dybkjær med særlig interesse, da fru Lone Dybkjær begyndte at tale om sociale kompensationer. Nu vil jeg gerne have det stan- set ud i stål, for jeg synes ikke, vi bør forlade salen i dag uden at få klar besked. Er det sådan, at sociale kompensationer er en forudsætning for radikal støtte til afgiftsforhøjelserne, eller var snakken om sociale kompensationer tom?

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil godt sige til hr. Hans Hækkerup, at jeg jo også lyttede efter, hvad han sagde, og det, jeg synes er interessant, er jo ikke altid hr. Hans Hækkerups fortolkning af regeringens udspil, men hvad socialdemokratiet gerne vil. Og dér forstår jeg altså indirekte, at hr. Hans Hækkerup mener, at vi skal nedsætte transportudgifterne for mennesker, der bor i landområder, og så må vi jo kigge på, hvor-

dan Socialdemokratiet forestiller sig at det skal kunne lade sig gøre.

Jeg går også ud fra, at de andre skattepolitiske ordførere i Socialdemokratiet vil deltage lidt i det, sådan at vi får en afvejning af, hvilke fordele og ulemper der i øvrigt er ved at bo i landområder, hvilket jo lejlighedsvis har spillet ind ved fastlæggelsen af disse afgifter.

I øvrigt synes jeg ikke, at niveauet med børn, der får hjerneskrader, i relation til 75 øre eller 32 øre er en diskussion, jeg vil gå ind i. Jeg synes, den er ude over alle rimelighedens grænse, og jeg havde faktisk ikke forventet den af hr. Hans Hækkerup – selv om jeg selvfølgelig ikke er uvant med ting fra den kant.

Hvad angår de vedvarende energianlæg, vil jeg gerne sige at Socialdemokratiet i al den tid, da det ikke havde ansvar for noget som helst, har stillet overbudsforslag på alle disse områder, og da det var i regering, oplevede vi, der dengang var dets støtteparti, en noget anden holdning.

Dernæst de sociale kompensationer. Vi har noteret, at regeringen vil komme med et forslag om sociale kompensationer, og at det er en sag, der er bragt på plads, og den vil vi naturligvis ikke på nogen måde blokere. Jeg vil godt sige til hr. Thoft, at hvis han går tilbage i vores tidligere diskussioner, så vil han se, at vi som udgangspunkt ikke mener, at det er nødvendigt at diskutere sociale kompensationer i forbindelse med energiafgifter, der lægges på et 1985-niveau, og derfor havde vi ikke, sidst vi behandlede energiafgifterne, nogen forudsætning omkring sociale kompensationer. Det er heller ikke os, der har rejst det denne gang, men Kristeligt Folkeparti, men vi vil støtte det, der kommer i anledning af Kristeligt Folkepartis forslag. Vi vil selvfølgelig ikke blokere for sociale kompensationer, det kunne ikke falde os ind.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Nu læser jeg min post med særlig omhu, og jeg har også tømt min boks derhenne, hvor vi får nye lovforslag, men jeg har ikke set sådan et lovforslag fra Kristeligt Folkeparti, og vi har da heller ikke haft det til behandling.

[Thoft]

Jeg har forstået, at vi skal skrive betænkning allerede søndag aften, og nu vil jeg så for anden gang spørge fru Lone Dybkjær: er det en forudsætning for vedtagelse af energifgifterne, at der bliver fremsat forslag om sociale kompensationer, eller er det sådan, at de Radikale vil lægge rygstykker til energifgifterne, uden at der er fremsat et forslag om sociale kompensationer? Da det er en sag, der bliver hastet igennem meget hurtigt, synes jeg, at fru Lone Dybkjær skylder os et svar herpå.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg synes, det er meget interessant, at hr. Thoft udelukkende spørger mig. Det er faktisk ikke os, der har rejst spørgsmålet om sociale kompensationer, men Kristeligt Folkeparti. Når Kristeligt Folkeparti har rejst spørgsmålet om sociale kompensationer, synes jeg, man skal spørge Kristeligt Folkeparti. Jeg har sagt: vi har fuld tillid til, at Kristeligt Folkeparti overholder sine 10 bud, og at der derfor kommer forslag om sociale kompensationer. Vi har hverken denne gang eller sidst ment, at vi skulle drøfte spørgsmål om sociale kompensationer, fordi vi principielt fastholder energifgifterne, hvor de var. Det er rigtigt nok, at de kan svinge lidt op og ned, men vi fastholder dem, hvor de var.

Så vil jeg gerne sige en lille smule mere principielt om spørgsmålet om energifgifterne og det sociale aspekt: det er rigtigt at sige, at de energifgifter, vi nåede i marts 1985, var de højeste, som hr. Hans Hækkerup siger, og dem fastholder man så. Men det er nøjagtig det samme, som en socialdemokratisk regering naturligvis ville gøre som led i et energipolitisk sigte, det er der ingen tvivl om, og det gjorde Socialdemokratiet jo også, dengang man var i regering.

Men det, man kan spørge sig selv om, er, om de indbyrdes mere eller mindre tilfældige markedsmechanismer, der har udløst det prisniveau på de forskellige produkter, som vi havde i 1985, for evig tid skal fastholde os på det niveau eller vi skal prøve på at lave en anden vægtning af energifgifterne med henblik på et klarere energipolitisk sigte end det, der er i øjeblikket, hvis vi føler, det ikke er rigtigt.

Jeg mener, det energipolitiske sigte stort set er godt nok, for jeg tror, prismekanismen er meget afgørende her. Men vi vil bede om at få et notat, ikke i forbindelse med dette udvalgsarbejde, men inden årets udgang, sådan at vi får belyst nærmere, hvordan disse energipriser fordeler sig, og hvordan udviklingen har været, sådan at vi kan tage en mere seriøs diskussion om spørgsmålet om hele den sociale udvikling på dette område. Det kræver naturligvis, at vi også tager kapitalisering af huspriserne og en række udviklede ting med, og derfor anser jeg det ikke for noget, som vi kan lave over et døgn.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Hr. Hans Hækkerup for en kort bemærkning, og så går vi tilbage til talerrækken.

(Kort bemærkning).

Hans Hækkerup (S):

Vi har selvfølgelig i Socialdemokratiet stor tiltro til Kristeligt Folkepartis indflydelse i regeringen, men hvis det nu alligevel mod forventning skulle vise sig, at den svigtede, er de Radikale så parate til at være med til at fastholde regeringen på de sociale kompensationer?

Kofod-Svendsen (KRF):

De fem lovforslag, som er til behandling her, er alle en forlængelse af påskepakken, og de har jo et dobbelt sigte, dels et energipolitisk sigte, dels at hindre udpumpning af købekraft.

Det fremgår af disse lovforslag, at afgiften på petroleum på dunke ikke bliver forhøjet. Det er vi taknemlige for, da netop de, der bruger petroleum på dunk, er blandt de mennesker, som har dårligst råd til opvarmning af deres lejlighed. Dette sociale hensyn er vi glade for ligger indbygget i disse energifgiftsforhøjelser.

Vi er også glade for de miljøhensyn, der er taget. Man kan altid drøfte, om det er meget eller lidt, men vi er glade for, at der også er denne del af disse fem lovforslag.

Vi er også glade for hensynet til den vedvarende energi, og vi vil give tilslutning til den regulering af energifgifterne, der her er lagt op til. Jeg vil også gøre den bemærkning, at der er tale om en mindre forhøjelse. Hvis vi ser f.eks. på fyringsolien, vil den vel

[Kofod-Svendsen]

lande på ca. 3.800 kr. pr. 1.000 l, hvor den ved påske kom op på over 4.000 kr. Det, at forhøjelsen er i underkanten, synes vi også er tilfredsstillende, og det er, hvad jeg i denne omgang vil sige om disse lovforslag.

(Kort bemærkning).

Hans Hækkerup (S):

Efter den forudgående debat ventede vi alle med spænding på at høre, hvad hr. Kofod-Svendsen ville afsløre omkring de sociale kompensationer, og jeg vil godt spørge: må man forstå hr. Kofod-Svendsens indlæg sådan, at der ikke er nogen sociale kompensationer, eller at svaret blæser i vinden?

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Jeg har forstået, at fru Lone Dybkjær har deponeret sin vilje, hvad angår sociale kompensationer, hos hr. Kofod-Svendsen, og så synes jeg altså, vi må have afsluttet denne debat med en klar besked. Er det sådan, at Kristeligt Folkeparti kommer med et forslag om sociale kompensationer, eller gør det ikke?

Det er afgørende for SF, det vil jeg gerne understrege, og det understregede jeg også i min ordførertale. Vi har megen sympati for de afgiftsforslag, som er fremsat, men jeg kritiserede, at der ikke var sociale kompensationer til dem, og hvis det er sådan, at Kristeligt Folkeparti kommer med sociale kompensationer, kan jeg love, at SF vil overveje stillingen endnu en gang.

For os er det altså afgørende, og med det løfte, vi har fået, ser jeg meget store vanskeligheder ved at afgive betænkning allerede søndag aften, for det er sådan, at Kristeligt Folkeparti jo selv med den allerbedste vilje tidligst kan få fremsat forslagene i Folketinget tirsdag. Jeg er sikker på, at både SF og VS og Socialdemokratiet gerne vil give dispensation, så at vi sammen med SFs pakke kan få behandlet hr. Kofod-Svendsens forslag om sociale kompensationer, hvis de kommer, men det må vi da have besked om.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Om spørgsmålet om sociale kompensationer vil jeg sige, at kontanthjælpsmodtagere

ikke vil komme til at mærke de stigende energifgifter. Det vil være sådan, at de stigende udgifter, de pågældende vil have til opvarmning af deres lejlighed, vil være dækket både efter bistandslovens § 37, stk. 2, stk. 4, og § 43.

Hvad pensionisterne angår, vil der i de fleste kommuner ske en dækning af de stigende fyringsudgifter. Derom vil der komme et lovforslag fra socialministeren i nær fremtid med bindende regler, så pensionister på laveste niveau og med et minimum af ekstra formue eller indtægt også vil blive dækket uanset de varierende satser, der måtte være i kommunerne. Endelig vil vi også se på, om der er mulighed for at få en dækning for efterlønsmodtagere på laveste niveau.

Det er nogle af de grupper, som vi håber vil undgå at blive ramt af de stigende varmeudgifter.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Den skal blive kort, hr. formand, da også fru Aase Olesen skal komme herop, men jeg vil godt sige for god ordens skyld, at vi selvfølgelig alligevel ikke har været så dristige, at vi helt har turdet deponere vores stemme i Kristeligt Folkeparti.

Jeg vil sige netop til samme Kristeligt Folkeparti, som uafsladeligt taler om stigende energipriser: jeg ved ikke, hvad det er for nogle stigende energipriser, Kristeligt Folkeparti taler om. Mig bekendt fastholder vi nogle energipriser fra marts 1985. Ellers bliver diskussionen jo urimeligt fordrejet.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Det var lidt svært at høre, hvad hr. Kofod-Svendsen sagde, men hvis jeg ikke misforstod ham, sagde han, at der kom en ny lovgivning omkring pensionister og varme-hjælp. Kan hr. Kofod-Svendsen komme herop og fortælle, hvornår den træder i kraft, for mig bekendt har vi fået at vide i socialudvalget, at den nye regel vil træde i kraft den 1. januar 1988. Hvor er de 200 mill. kr. i kompensation, som Kristeligt Folkeparti har forhandlet sig frem til? Vi vil gerne have det at vide her i aften.

(Kort bemærkning).

Hans Hækkerup (S):

Jeg synes også, at stemmeføringen var lidt lav, da hr. Kofod-Svendsen fremførte, hvad det var, Kristeligt Folkeparti nu havde fået som sociale kompensationer. Jeg forstod, det var noget med kontanthjælpsmodtagere, jeg forstod, det var noget med varmemhjælp til pensionister, og ordet efterlønsmodtagere blev vist også nævnt. Jeg vil være meget interesseret i at vide, hvad det egentlig drejer sig om. Jeg bemærkede selvfølgelig også, at der er tale om en ændring af lovgivningen eller, som hr. Kofod-Svendsen forudsatte, at de eksisterende regler ville give kompensation. Jeg bemærkede også, at ordet arbejdsløse ikke blev nævnt. Det er noget, der ligger os meget på sinde i Socialdemokratiet, at de kommer med, når vi taler om sociale kompensationer, men ærlig talt vil jeg godt spørge hr. Kofod-Svendsen, hvor mange penge der er i det. Hvad koster det, er det de 200-300 mill. kr., der har været nævnt i pressen, eller er det et helt andet beløb, vi taler om?

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Der vil dels være tale om, at man vil være dækket af gældende lovgivning, og dels vil socialministeren komme med et lovforslag om kort tid, og dér regner jeg med, at det vil træde i kraft den 1. januar 1988, men jeg har ikke nævnt konkrete tal, hverken i aften eller i anden sammenhæng. Det, der har været afgørende, er, at når der sker en forhøjelse af fyringsudgifterne – og det vil der blive tale om, når energiafgifterne sættes op – så må de svageste grupper ikke komme til at mærke det, og det vil kontanthjælpsmodtagere ikke komme til.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Nu er vi jo kommet til det stadium, hvor formanden plejer at sige, at der også bliver udvalgsbehandling, men jeg kan ikke lade være med at sige, at vi da har kritiseret, at vi starter denne samling med at behandle lovforslag, som er ret komplicerede. Det er lovjaskeri, hvis vi skal nå at skrive betænkning allerede søndag aften, og nu forstår jeg altså, at der ligger et helt kompleks, som ingen af

os har kendskab til, og som jo er en del af pakken, så vidt jeg kan forstå, for kompensationerne for energiafgifterne må da høre sammen med energiafgifterne, og jeg har også forstået, at kompensationerne træder i kraft den 1. januar 1988.

Må jeg så spørge: er det også sådan, at energipakken og energiafgifterne træder i kraft den 1. januar 1988? Hvis det ikke er sådan, at de træder i kraft samtidig, hvordan kompenserer man så i det år, der går, og hvad gør man med de stakkels mennesker, som bliver flået i det år, der går, indtil de får kompensationer? Jeg synes, det her er et pragtfuldt eksempel på, hvorledes Folketinget bliver behandlet af regeringen: man forsøger at jasker et ret stort og ret kompliceret lovkompleks igennem, og her aller-aller-allerstidst på debatten, på et tidspunkt, hvor alle egentlig har forventet at debatten sluttede, kommer der nye og spændende ting på bordet, nemlig at der skal være sociale kompensationer, og at de energiafgifter, der skulle træde i kraft straks, først træder i kraft den 1. januar 1988. Jeg synes da nok, det er spændende ting.

(Kort bemærkning).

Hans Hækkerup (S):

Jeg må nok beklage, at jeg i god tro kom til at rose Kristeligt Folkeparti i min ordførtale; jeg synes stadig væk, det er rimeligt, at der kommer sociale kompensationer, men det undrer mig faktisk meget, at datoen den 1. januar 1988 blev nævnt, det er jeg dybt forbløffet over. Når man forhøjer energiafgifterne nu, var det så ikke rimeligt, at kompensationerne trådte i kraft samtidig eller så hurtigt, som Folketinget kunne nå at behandle et sådant lovforslag? Ærlig talt synes jeg, at jeg savner socialministeren på dette punkt i debatten. Jeg synes, det kunne have været ganske interessant at høre, hvad et medlem af regeringen havde at sige om dette lovforslag, som vi jo altså nu hører om for første gang.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Jeg går ud fra, at hr. Kofod-Svendsen ved, at kontanthjælpsmodtagere ikke bliver ramt af det her. Det kan altså ikke koste noget, så

[Aase Olesen]

hvad vil man bruge 200 mill. kr. til? Det har hr. Kofod-Svendsen ikke nævnt. Nej, men det har hr. Steffensen i går, og hvis jeg ikke husker meget galt, så nævnte hr. Kofod-Svendsen, da vi efter den såkaldte påskepakke sad i Radiotinget sammen, at han ikke mere ville stemme for ændrede energiafgifter, medmindre der kom sociale kompensationer. Vi sagde dengang, at der ikke er sket nogen ændringer i prisen. Hvad er det, man taler om? Så sagde man, man ville have nedsat fyrings- eller varmeudgifter for folk, der skulle betale energiafgifter. Hvad er det for 200 mill. kr., som Kristeligt Folkeparti har forhandlet sig til, hvad er det, de skal bruges til, og er det virkelig rigtigt, at man forhandler sig til kompensationer, der først skal begynde et år eller mere efter, at afgifterne er blevet ændret? Kalder man virkelig i Kristeligt Folkeparti det for kompensation?

(Kort bemærkning).

Skrumsager Skau (V):

Jeg synes, at diskussionen er ved at være lidt afsporet. Vi forhandler her energiafgiftsjusteringer og -ordninger, som vi lagde fast i april måned, og som vi kiggede på i maj måned, og som vi så nu justerer her i oktober måned. Det er en justering, således at vi når tilbage til nogenlunde det niveau, vi havde i marts 1985, og derfor føler jeg, at den diskussion, vi kører nu, er temmelig afsporet.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Hr. Kofod-Svendsen for en kort bemærkning – og det skulle egentlig være den sidste, for jeg tror ikke, vi kommer ret meget dybere ned i sagen.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KrF):

Det er nu engang sådan, at de fleste af os vil få øgede varmeudgifter, men der er nogle grupper, der ikke vil få øgede varmeudgifter. Det har jeg argumenteret for flere gange er det afgørende. For de fleste pensionister vil der ikke blive tale om øgede varmeudgifter, men der vil komme et forslag om bindende regler, og jo hurtigere det kan træde i kraft, jo bedre.

Der er yderligere et spørgsmål, som vi må se på, og det må vi tage op løbende. Der har

jeg nævnt efterlønsmodtagere. Det er nogle af dem, som er ringest stillet. Hvad kan vi gøre for, at de ikke bliver ramt af stigende udgifter? Det er de spørgsmål, vi må se på. Men der er grupper, som ikke ville blive ramt af stigende varmeudgifter, mens vi andre vil blive det. Det er nu engang en kendsgerning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Så får fru Lone Dybkjær den sidste korte bemærkning, og så henvises resten til udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er altså, undskyld, hr. formand, ikke engang udvalgsstof, det her, men derfor er jeg alligevel helt enig i, at debatten skal afsluttes.

Jeg vil godt sige, at vi er enige om, at vi prøver på at fastholde nogle energipriser – ikke? Godt. Så synes jeg også, man skal spørge sig selv om, når hr. Kofod-Svendsen siger »forøgede varmeudgifter«: hvem er det, der vil blive ramt heraf? Hvad er det, hr. Kofod-Svendsen taler om, når han i samme åndedrag taler om, at vi justerer nogle energipriser? Jeg mener altså desværre ikke, det saglige grundlag for det, hr. Kofod-Svendsen siger, er i orden. Men o.k., hr. Kofod-Svendsen siger, at nogle får nogle forøgede varmeudgifter, andre får ikke. Regeringen siger, at det ikke er tilfældet, idet vi bare fastholder priserne, hvor de er. Så må vi sige, at regeringspartierne og regeringen åbenbart ikke er enige i fortolkningen af loven. Og derfor må vi naturligvis under udvalgsarbejdet bore meget i det og netop, som fru Aase Olesen også sagde, interessere os meget for, hvordan vi skal tilrettelægge disse sociale kompensationer. Det synes jeg bliver et meget stort og interessant arbejde, hvordan de skal fordeles.

Hr. Skrumsager Skau var inde på, at det er en afsporet debat. Jeg kan godt sige, hr. Skrumsager Skau: det synes vi også det er, og derfor synes vi bestemt også, det havde været ønskeligt, hvis regeringspartierne havde haft orden i egne rækker, inden de kom her på Folketingets talerstol både i går og i dag.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

[Anden næstformand]

Vi går til talerrækken. Hr. Ove Jensen.

Ove Jensen (FP):

Set ud fra et samfundsøkonomisk synspunkt er der ikke megen fornuft i den energipolitik, man fører herhjemme, og for den sags skyld heller ikke i den afgiftspolitik, man fører på området.

Udgangspunktet er jo, at olien i dag reelt koster godt 1 kr. pr. liter, dvs. at alle de alternative energikilder, som man taler om, og som der er blevet efterlyst notater om i aften visende, hvor meget der er sparet, og hvor meget der er tjent, er den rene tilsætning. Der er ingen som helst af disse alternative energikilder, der bare på det nærmeste kan konkurrere med den oliepris, der er gældende i dag, altså godt 1 kr. pr. liter. Og så er det fuldstændig underordnet, om man taler om vindmøller eller halm eller biogasanlæg, eller hvad man ellers spekulerer i – alt vil være betydelig dyrere end olien med den pris, den har i dag.

Dernæst kommer man til det provenu, der kommer ind på afgifterne, og spørgsmålet om de sociale kompensationer osv. Fremskridtspartiet er tilhænger af, at vi får et vist provenu hjem på energien, men vi er absolut ikke tilhængere af, at disse afgifter nu igen skal forhøjes.

Vi finder, at vi i stedet for nu at forhøje energiafgiften skulle glæde os over, at energipriserne er faldende, og at vi alle derfor kan opvarme vores boliger billigere, og kan køre billigere i bil til og fra vores arbejde. Men vi er jo efterhånden blevet – og det er jo regeringen, må man nok sige, der har gjort os til det – en nation af selvpinere. I stedet for at glæde os over det fald, som der vitterlig har været i energipriserne, straffer vi os selv ved at forhøje afgifterne.

Derfor vil jeg slutte, som jeg begyndte: der er ikke megen fornuft i den energipolitik, vi fører herhjemme, og heller ikke i den afgiftspolitik, vi fører.

Hvis man gjorde noget, som var fornuftigt, så nedsatte man energifgifterne til det niveau, de havde før påskepakken. Forhøjelsen af energifgifterne i påskepakken var efter Fremskridtspartiets opfattelse en stor misforståelse, og jeg tror efter at have hørt diskussionen her i aften, at jeg vil fremsætte et forslag om, at vi fører energifgifterne tilbage til

det stade, de havde før påskepakken, for at klare alle problemer med sociale kompensationer, og hvad der ellers kan være.

Albrechtsen (VS):

Nu har det jo altid været et godt kristeligt princip, at man går så grueligt meget igennem her på jorden, og så en dag ender man i den evige lyksalighed, og det er sådan nogenlunde efter det princip, hr. Kofod-Svendensen har tænkt sig at udforme sine kompensationer. Først går vi så grueligt meget igennem, og så kommer en skønne dag kompensationerne – den 1. januar 1988.

Jeg synes ærlig talt, det er en hån over for de mennesker, som i forvejen blev ramt af de huslejestigninger, som hr. Kofod-Svendensen sidste gang, under martspakken, krævede sociale kompensationer for, i hvilken forbindelse han dengang sagde, at der ikke kunne blive tale om gentagelser, uden at der kom sociale kompensationer. Det er et punkt, hvor jeg synes at det er meget interessant at få afklaret den uenighed, der er mellem fru Lone Dybkjær og hr. Kofod-Svendensen. Hr. Kofod-Svendensen siger, at der bliver tale om forøgede udgifter for lejerne, for dem, der skal købe energien. Det er jeg enig i. Vi har set, hvordan det virkede sidste gang, hvor vi f.eks. i Århusområdet havde en merudgift for beboerne på 55 mill. kr., og det betød for en almindelig lejer en huslejestigning på en 2.000–3.000 kr. på årsbasis i en familieejlighed, og det var jo uanset, om det var arbejdsløse eller bistandsklienter eller andre.

Det er de stigninger, som fru Lone Dybkjær under hele forløbet har nægtet at se. Man kan ganske enkelt ikke se dem. Man tror, at hvis man står her på talerstolen tilstrækkelig mange gange og siger, at de ikke eksisterer, så findes de heller ikke ude i virkeligheden.

Vi andre, der kommer ude i den virkelige verden, vi registrerer dem. Ja, fru Lone Dybkjær ryster på hovedet, men hun kan jo henvende sig til de mange tusinde lejere f.eks. i Århus, som konkret pr. 1. september har modtaget brev fra deres boligselskab om ikrafttrædelsen af disse huslejestigninger, og så kan fru Lone Dybkjær selvfølgelig, som hr. Bernhard Baunsgaard også gjorde det i Århus, bare blive ved med at benægte, at de eksisterer. På den måde må vi jo sige at de-

[Albrechtsen]

batten kan blive rimelig kort. Lejerne får stigningerne, fru Lone Dybkjær kan ikke se dem, men det er altså hr. Kofod-Svendsen, der har ret.

Op så kommer vi til spørgsmålet om de sociale kompensationer. Det er jo klart, at hvis man forestiller sig, som SF antyder, at man skal kunne acceptere et indgreb som det her, fordi der kommer sociale kompensationer, så skal de selvfølgelig omfatte de lejere, som rent faktisk bliver ramt. Så kan det jo ikke nytte noget, at man nøjes med at tage nogle enkelte grupper ud. Nu har hr. Kofod-Svendsen godt nok taget de allerfattigste grupper frem, og det er også udmærket, men der er jo mange andre.

Hr. Hans Hækkerup nævnte de arbejdsløse, men der er også lavtlønnede lejere, som sidder i en situation, hvor de ganske enkelt ikke kan klare at betale den huslejestigning, de nu får eller har fået her pr. 1. september, på et par hundrede kroner om måneden. Så skal de altså have én mere, når nu det her går ind i edb-systemet, men det kan de jo heller ikke klare, og derfor – hvis man mener det alvorligt med sociale kompensationer – er det noget meget mere omfattende end det, hr. Kofod-Svendsen har lagt op til. Det er klart, at hvis man ikke vil erkende, hvad der sker ude i virkeligheden, er det jo håbløst at diskutere det problem med de Radikale. Hr. Kofod-Svendsen har set problemet og anerkendt problemet. Hans forslag går bare uden om det; det er problemet med hr. Kofod-Svendsen.

Statsministeren, som jeg i går spurgte om de sociale kompensationer, benægtede ikke, at der ville komme sociale kompensationer, men bekræftede for så vidt over for mig, at det ikke var hans synspunkt, at de skulle omfatte de lavtlønnede lejere, og så er det klart, at vore synspunkter under ingen omstændigheder kan mødes. Jeg må sige, at på denne baggrund kan jeg ikke deltage i at strække hånden frem, som hr. Thoft gjorde: at man på visse betingelser måske kunne godkende det her. Med det oplæg, som foreligger fra borgerlig side, kan det ikke blive kompensationer, som ville gøre det her acceptabelt.

(Kort bemærkning).

Hans Hækkerup (S):

Jeg vil gerne, inden skatteministeren skal have ordet, have lov til at stille et spørgsmål. Vi er alle sammen så spændte på, hvad det egentlig er, køkkenchefen nu har til dessert, hvad sandheden egentlig er om det mystiske forslag om sociale kompensationer, hvilke glædelige nyheder det er, regeringen har til kontanthjælpsmodtagerne, til pensionisterne, til efterlønsmodtagerne og ikke mindst til de arbejdsløse, hvor mange penge det egentlig er, denne hjertens gode regering har sat af til sociale kompensationer. Vi er spændte, hr. skatteminister.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg skal ikke komme ind i en lang diskussion med hr. Albrechtsen om, hvad virkeligheden er, og hvad virkeligheden ikke er. Men hvis det, at man bor i en ganske almindelig lejlighed i København, er virkeligheden, så er jeg altså også en del af virkeligheden. Men hvis man kun er en del af virkeligheden, hvis man bor i en lejlighed i Århus, må jeg selvfølgelig beklage, at jeg ikke er det.

Det er klart, at der er nogle individuelle forskelle. Det, jeg taler om, er nogle totale energipriser. Jeg vil også godt medgive, at der sker nogle svingninger, således også umiddelbart efter energiafgifternes forhøjelse sidste gang. Det er en diskussion, der har været på et tidligere tidspunkt, da vi havde dem sidst.

Når der er nogle individuelle udsving, så skyldes det, at vi samtidig omfordeler afgifterne, og sidste gang lagde vi noget mere på kul, og det betyder, at fjernvarmeværker – i et vist omfang kraftvarmeværker, men mest fjernvarmeværker – er blevet hårdere ramt end andre. Man kan diskutere, om det er rimeligt eller ej, men set ud fra et energipolitisk sigte har det altså ikke været ønskværdigt at fremme de store kulfyrede fjernvarmeværker på den måde, som det skete ved, at kulafgiften ikke var der.

Derfor har regeringen og Socialdemokratiet også lavet en aftale om, at den udbygning ikke skal fortsætte, idet den er miljømæssigt uheldig. At varmeudgifterne i det hele taget stiger, kan jeg altså ikke acceptere, for det, vi gør, er at fastfryse, men jeg vil gerne acceptere, at varmeudgifterne stiger for nogle, for andre ikke, for andre er de måske en smule

[Lone Dybkjær]

lavere. Der sker en omfordeling, og derfor sagde jeg faktisk også på et relativt tidligt tidspunkt af aftenen, at jeg syntes, at nu var tiden inde til, at vi fik et notat om, hvordan disse varmeudgifter egentlig fordelte sig.

Vi ved en hel del om det, og grunden til, at det bliver kompliceret, så vi ikke bare kan sige, at vi nu skal have samme varmeudgift, det vil sige, at den ledningsbundne energi skal koste det samme – det var et forslag. Det Radikale Venstre havde i 1977 – er, at der jo er sket en ganske kraftig kapitalisering vedrørende varmeudgifterne. Dér, hvor der er indlagt billig varme, er huspriserne steget, og det gør det en anelse mere kompliceret, altså ude i selve virkeligheden, hr. Albrechtsen.

(Kort bemærkning).

Aagaard (KF):

Det er til hr. Albrechtsens bemærkninger om de breve, der er udsendt til lejerne med forhøjelser på grund af stigningerne i forbindelse med den 18. almindelige vurdering. Jeg synes også, at det skal fremhæves, at det er breve, som nødvendigvis skulle udsendes på det tidspunkt, den 1. september, af hensyn til varslet, men at de samme organisationer også nu må sende korrektioner, efter at budgetterne er vedtaget i kommunerne, hvor der jo i langt de fleste kommuner er sket en nedsættelse af grundskyldpromillen, som betyder, at den varslede forhøjelse bliver betydelig mindre, end der oprindeligt var udsigt til, hvis man havde fastholdt de uændrede grundskyldpromiller.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Hr. Albrechtsen har ordet for en kort bemærkning, hvorefter ministeren for skatter og afgifter får ordet.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Det fører vidt omkring, hvis vi nu også skal have grundskyldpromiller ind i den her debat, så det vil jeg foreslå at vi lader være med.

Fru Lone Dybkjær siger – og det kan der i og for sig måske være noget i, især hvis man havde sagt det i tide – at man skal ikke tilskynde til disse store mammutkraftvarmevær-

ker. Nej, det kan vi være helt enige i, men hvad er det, der sker? Man påtvinger beboerne disse værker, og når de så står der og beboerne må finde sig i, at de står der, så kommer man og siger: for at tilskynde jer til ikke længere at have det mammutværk, som vi har tvunget jer til at få, så skal I nu, sådan for at have lidt tilskyndelse, have en huslejestigning. Det må fru Lone Dybkjær kunne indse er en uholdbar argumentation.

Jeg er helt enig med fru Lone Dybkjær, når hun siger, at hun ikke er en del af den århusianske virkelighed. Det viser hendes og hr. Bernhard Baunsgaards analyse af, hvad der egentlig skete i Århus, jo ganske enestående klart, men vi er altså enige om, at der rent faktisk er nogle, der er blevet ramt. Måske vil fru Lone Dybkjær så også bekræfte, at det f.eks. gælder folk i sådanne kraftvarmeområder. Det er vi så enige om. Så vil jeg stille spørgsmålet: da vi – vi kunne jo forudse, hvad der ville ske, allerede dengang I lavede martspakken – så sagde til statsministeren og til andre ministre: kan vi ikke få den gennemgribende undersøgelse af konsekvenserne? – hvor var de Radikale da henne? Da fik vi ingen støtte, regeringen orkede ikke at lave undersøgelsen, og derfor har vi aldrig fået den. Men da kunne man rent faktisk have fået den, så de konsekvenser havde ligget på bordet i en ordentlig undersøgelse til brug for denne debat; det havde dog været et minimum af anstændighed, især når man fører argumentationen på det plan, som har været det dominerende i de borgerliges indlæg under debatten.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Efter nøjagtig 11 timers forhandling i Folketinget synes jeg, det er fantastisk spændende at overvære en så interessant debat. På tilhørerpladserne sidder repræsentanter for den unge generation, som virkelig må forstå, at folkestyret gør sit arbejde ved at sidde her en fredag aften og tale alvorligt om et emne, der er stærkt kompliceret.

Det, der i nogen grad har undret mig ved diskussionen, og som samtidig har gjort den spændende og meget interessant, er det, at man har talt om en række af de emner, som ligger parlamentarikerne på hjerte. Vi har fået gennemgået SFs program til, hvorledes man skal fremme opsparingen, vi har fået

[Ministeren for skatter og afgifter]

gennemgået Socialdemokratiets almindelige, måske lidt sure bemærkninger om regeringens politik, og på den måde har vi i kraft af energifgifterne kunnet bevæge os i et spektrum, som har sat hele spørgsmålet om energien i det rette perspektiv og i det rette lys.

I virkeligheden er den sag, som vi beskæftiger os med nu, jo ganske enkel. Der er tale om, at der er et fald i energipriserne, der er tale om, at der er et fald i dollarkursen, og det er regeringens agt, ønske og formål, at det fald, der er i energipriserne, ikke går ud i øget forbrug, der skader vores betalingsbalance. Så enkelt er det emne, vi beskæftiger os med, og når derfor hr. Hans Hækkerup harcelerer lidt over, at vi ikke har andet formål i den samlede økonomiske politik, så vil jeg sige til hr. Hans Hækkerup: hjerteligt til lykke, for det er lige præcis det, det drejer sig om. Det drejer sig simpelt hen om regeringens økonomiske politik, som forudsætter, at et fald i dollaren og et fald i energipriserne ikke går ud i øget forbrug og skader vores betalingsbalance. Alt andet er interessant, spændende, og jeg er fascineret over den viden, som Socialdemokratiets ordfører har; det er bare ikke en pind relevant.

Der er fra dette synspunkt kun to undtagelser. Den ene undtagelse er, at petroleum i dunke får ganske lidt afgift. Det er noget, regeringen er glad for at kunne lægge frem, det er for os i regeringen en social kompensation. Det er for os et ønske om, at de mennesker, der ikke har det for godt, får en fordel, som er større end den, de havde i marts 1985, som et led i regeringens konstante bestræbelser for at føre en socialt velgrundet politik.

Der er en anden ting, jeg også gerne vil nævne; det er nedsættelsen af den blyfri benzin. Hr. Hans Hækkerup harcelerede meget over, hvad 7 øre er. 7 øre er enormt meget. 7 øre er mere, end hr. Hans Hækkerup tror. 7 øre betyder, at der er en prisforskel mellem superbenzin, 98 oktan, og blyfri benzin, 95 oktan, på langt over 35 øre, og når man har set, hvad bilister foretager af omkørsler for at spare 20 øre på benzin, så er jeg helt sikker på, at dette vil betyde – ikke isoleret, men sammen med en række andre foranstaltninger – at vi nu får den blyfri benzin i landet. Der er noget meget mærkeligt, som hr. Hans Hækkerup jo udmærket ved: der er blyfri benzin i alle lande, men der er ikke ét

land i vores nærhed, hvor der er en prisforskel mellem blyfri og blyholdig benzin, som er på over 20 øre, og de sælger betydelig mere blyfri benzin end i dette land. Hvad beviser det? Ja, det beviser simpelt hen, at det ikke er prisforskellen, der er det afgørende, men at der er andre momenter i dette land, der gør, at man ikke sælger blyfri benzin. Og de andre momenter er, at det hele havde en uheldig start, en meget uheldig start. Der var nogle, der kom og sagde, at det ødelagde bilernes motorer at køre med blyfri benzin, men alt det dér er jo noget, som fru Lone Dybkjær sagde man gennem propaganda og lignende vil kunne oplyse om, og jeg er sikker på, at blyfri benzin vil blive en succes til glæde for vores miljø.

Det tredje problem, som jeg bare lige vil nævne, fordi det også er den tredje afvigelse fra regeringens generelle økonomiske politik, er, at vindmølleafgiften kun er sat 3 øre op, et klart udtryk for regeringens interesse i den vedvarende energi, som vi herved har sørget for ikke er blevet ringere stillet på grund af, at energipriserne er blevet justeret i overensstemmelse med marts 1985. Det er, hvad denne sag drejer sig om, og jeg kan ikke se, der er så forfærdelig mange problemer i det.

Jeg takker alle dem, der har givet tilslutning til regeringens lovprogram, og jeg takker alle dem, der ikke har givet tilslutning, men som har bidraget med en interessant og spændende debat en fredag aften, som giver os alle sammen mange gode oplevelser og mange spændende ting at tænke på.

Hans Hækkerup (S):

Jeg var glad for at høre repræsentanten for de bankende hjerters klub, men jeg synes ærlig talt ikke, vi fik ret meget at vide om, hvad det var, desserten var. Jeg havde forventet, at vi nu havde fået at vide, hvad det var, regeringen ville gøre for kontanthjælpsmodtagerne, pensionisterne, efterlønsmodtagerne, de arbejdsløse. Der er et medlem af Folketinget, der fortæller om et lovforslag, regeringen har forberedt. Kan det så forholde sig således, at skatteministeren ikke kender dette forslag? Jeg synes ærlig talt, det havde klædt skatteministeren, hvis han var kommet herop på talerstolen og havde oplyst, om regeringen forberedte et lovforslag, og hvad det i givet fald indeholdt.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg troede, at skatteministeren ville tage anledning til at svare på det meget væsentlige spørgsmål, der er stillet, og jeg står med et uddrag af Jyllands-Posten fra i går, hvor hr. Kofod-Svendsen har oplyst, at folkepensionister, efterlønsmodtagere på laveste sats og modtagere af kontanthjælp får fuld kompensation for kartoffelkurens forhøjelse af energiafgifter. Videre siger Kristeligt Folkepartis formand, hr. Kofod-Svendsen, til Jyllands-Posten, at det kan betyde op til 1.000 kr. om året i forbedringer for de mest udsatte grupper. Der står videre: »Han oplyser, at der endnu forhandles om detaljer, men at hovedprincipperne for tilskuddene ligger fast.« Derfor synes jeg, at den debat, der har udspundet sig her i dag, er forbavsende. Jeg forstår altså, at det er 1988, vi snakker om, og skatteministeren har ikke ønsket at svare, men jeg havde så håbet, at skatteministeren nu ville have løftet sløret, inden vi starter på udvalgsarbejdet. Så ville vi vide, hvad vi har at rette os efter, om vi skal stile efter at gøre det her færdigt, så det kan træde i kraft den 1. januar 1988. Det er ret afgørende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Kommunaludvalget (10/10 86):

Udtræder: Grethe Larsen (SF)

Ny stedf.: Hanne Thanning Jacobsen (SF)

Markedsudvalget (10/10 86):

Udtræder: Niels Helveg Petersen (RV)

Nyt medl.: Larsen-Ledet (RV)

Udv. ang. vidensk. forskning (10/10 86):

Udtræder: Hanne Severinsen (V)

Ny stedf.: Anders Poulsen (V)

Kulturudvalget (10/10 86):

Udtræder: Hanne Severinsen (V)

Nyt medl.: Anders Poulsen (V)

Miljø- og planlægningsudvalget (10/10 86):

Udtræder: Hanne Severinsen (V)

Ny stedf.: Anders Poulsen (V)

Uddannelsesudvalget (10/10 86):

Udtræder: Hanne Severinsen (V)

Ny stedf.: Anders Poulsen (V)

Socialudvalget (10/10 86):

Udtræder: Hanne Severinsen (V)

Nyt medl.: Anders Poulsen (V)

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 14. oktober 1986 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Angående Folketingets arbejde de følgende dage i den pågældende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 21.10